

melse, man her har taget. Jeg maa nemlig gjøre opmærksom paa, at min Betænklighed ikke ligger deri, at jeg jo sagtens troer, at Regjeringen vil blive særdig med det Forslag, som den har paataant med Hensyn til den hidtil bestaaende Portofrihed; tværtimod vil Forslaget upaatvivleligt være særdigt til at kunne forelægges den næste Rigsdag; det fornødne er allerede for lang Tid siden indledet efter min Foranstaltning. Men et andet Spørgsmaal er, om Resultatet af disse Overveielser og det Forslag, som Overveielserne maa fore Regjeringen til, bliver det samme, som af det ærede Udvalg her er gjort. Det ærede Udvalg har nemlig ikke foreslaaet eller tænkt sig nogen Modification; det har ligesom sagt „ophører al Portofrihed“. Nu tilstaaer jeg, at det forkommer mig, at selve Udvalgets Betænkning indeholder Anledning til nogen Tvivl, om Udvalget i denne Henseende har truffet det Rette. Det ærede Udvalg bemærker nemlig selv, at det savner den fornødne Indsigt i de praktiske Forhold, til med Sikkerhed herom at udtale sig, men stolte paa, at, da der saaledes bliver over et Aar til at ordne Sagen, saa vil den nok komme istand. Men allerede deri ligger jo, at der kan gives saadanne administrative Vanskeligheder, at Regjeringen kan komme til kun at foreslaae den allerførste Deel af Portofriheden ophævet, men ikke den hele. Saaledes kunde det vel hændte, at Regjeringen kunde komme til det Resultat, at Breve og Pakker, der affendes fra Ministerierne eller fra Overdomstolene, fremdeles skulde under en vis nærmere faktisk Control, være tillagt Portofrihed. Der kunde saaledes tænkes forskjellige Modificationer. Udvalget har selv fremhævet, hvorledes det skete i England i Aaret 1839; der hævdedes ikke al Portofrihed, men kun den personlige Portofrihed, og Udvalget har selv gjort opmærksom paa, hvorledes enkelte Undtagelser vedbleve, saaledes som det findes anført i Udvalgets Betænkning, Anhanget Pag. 189, nemlig Adresser til Thronen, Petitioner til Parlamente og stemplede Aviser. Det er, troer jeg, kun eksempelvis anført; der findes vistnok flere Undtagelser, og det Samme kunde jo saa blive Tilfældet her. Under alle Omstændigheder er det et Spørgsmaal, som staaer i den

noieste Forbindelse med den hele Forretningsførelse i det paagældende Land, hvorvidt Portofriheden skal aldeles ophøre for alle Autoriteter eller kun i det Væsentlige, saaledes at den indskrænkes betydeligt og underkastes skarpe Controlbestemmelser med Hensyn til de locale Autoriteter. I hvilken Retning Sagen vil blive afgjort, kan jeg for Diebliffet ikke bedømme, og Grunden dertil maa man søge deri, at dette Spørgsmaal ingenlunde er noget reent postalt Spørgsmaal. Postvæsenet fra sit Standpunkt ønsker vistnok Intet hellere end at blive aldeles fri for al Portofrihed; det er jo det Nærmeste for Postvæsenet, saa falder al Control og al Ulempe for Postvæsenet bort, og det er maaskee, om jeg saa maa sige, dette egentlige postale Standpunkt, hvorpaa Postvæsenet har stillet sig, der har gjort, at Sagen ikke er bleven moden; thi dette følger af, at Postvæsenet slet ikke har behandlet den ene Deel af Sagen. Jeg savnede al Conference med Amtmændene og forskjellige andre Autoriteter, som dog ere berettigede til at have en Mening om, hvorledes det vil stille sig, naar denne Sag træder ind i Livet. En saadan Drøftelse af Sagen har jeg nu foranlediget; thi jeg kunde ikke behandle Sagen alene fra Postvæsenets Standpunkt, men maatte behandle den fra Regjeringens overordnede Standpunkt. Jeg behreder slet ikke Postvæsenet, at det ikke er færdigt; men jeg har kun anført dette som et Beviis for, at Sagen vel kunde være moden fra Postvæsenets Standpunkt, men ikke fra Regjeringens. Jeg troer nu, at det ærede Udvalg, ved med Interesse at sætte sig ind i disse Postvæsenets Forhold, har stillet sig lidt formeget paa Postvæsenets Standpunkt og for Livet paa Regjeringens. Som bemærket har jeg foranstaltet Alt, hvad der behøves for at faae et tilstrækkeligt Forslag i den Retning særdigt til den næste Rigsdag, og jeg indseer ikke, at der er nogen Hindringer mod, at det kan lade sig gjøre. Men, naar man saa paa den næste Rigsdag fremkommer med et Forslag, som gaar ud paa, at al Portofrihed ikke kan ophøre, hvad vil saa Følgen blive, dersom det bliver vedtaget? Saa vil den Bestemmelse, som man nu, 5 Dvartaler i Forveien har vedtaget, ikke kunne gjælde i sin fulde Udstrækning, men maa modi-